

Het mosterzadje

De ex-student Nicolas Cruz schoot in 2018 negentien studenten van de Marjory Stoneman Douglas High School in Parkland dood. De Nederlandse minister van buitenlandse zaken Halbe Zijlstra trad af na zijn onware uitspraken over Vladimir Poetins ideaal van een Groot Rusland. De Britse prins Harry trouwde met de Amerikaanse actrice Meghan Markle. Donald Trump en Kim Jong-un hielden te Singapore hun Amerikaans-Noord-Koreaanse top. En Theresa May deed een wanhopige poging om haar Brexitpolitiek levensvatbaar te maken.

Al deze grote gebeurtenissen vonden plaats in A.D. 2018. In de media herdenken we de namen van beroemdheden die dit jaar zijn overleden. In praatprogramma's werpen deskundigen hun licht over het voorbije wereldgebeuren. Dit zijn immers de dingen die er in onze logica toe doen.

Maar Gods logica is omgekeerd. God ziet het schijnbaar kleine en onbetekenende aan. Hij ziet hoe de zusters van Waardeburgh weer een jaar lang zich de benen uit het lijf hebben gerend om te zorgen voor ouderen zoals mijn moeder. Hij ziet hoe ook dit jaar vele werken der barmhartigheid zijn geschied in ziekenhuizen of op andere plaatsen. Hij aanschouwt alle verdriet: hoe mijn schoonmoeder dit jaar haar eigen zoon moest begraven. 'Uw tranen heb Ik in Mijn fles vergaard'.

Ik ging enige tijd geleden naar het Sliedrechtse kerkhof om naar het graf van mijn nu ruim een jaar geleden overleden vader te gaan. Toen ik het kerkhof op liep, zag ik in de verte een rouwstoet rond een pas gedolven graf staan. Ik herkende enkele mensen uit de kerk van mijn jeugd. Ineens herinnerde ik me weer dat een paar dagen geleden in de krant een rouwadvertentie had gestaan van mijn oude zondagsschooljuf. Zij werd deze dag begraven.

Juf van den Herik was een kleine, tengere vrouw, die enigszins gebogen door het leven ging. Zij was niet getrouwd. Elke zondag ging zij op pad om aan de kinderen van Zondagschoolvereniging Het Mosterzadje de Bijbelverhalen te vertellen. We hielden zondagschool in de oude Boerhaeveschool in de kom van de dijk: een gebouw met hoge ramen. Op het plein stond een bunker uit de oorlog. Meester van der Linden had samen met de zondagschooljuffen Van den Herik, Kwakernaak en De Ruiter de leiding. Ooit was de meester een keer de sleutel vergeten en toen zijn we in ganzenpas achter hem aan helemaal naar de Kaai gesjokt, waar we bij hem thuis in de woonkamer achter zijn kippenschuur zondagschool hielden.

Wekelijks moesten we ons psalmvers opzeggen. Je kon daarvoor een één, een twee of een drie krijgen: bij elk cijfer hoorde een briefje in bijbehorende kleur (de drie was groen, de andere kleuren weet ik niet meer). Hoe meer punten je had, hoe dikker boek je – o heerlijkheid – met kerst mocht uitkiezen.

Daarna vertelde één van de onderwijzers het Bijbelverhaal. Juf van den Herik had een korte, zwarte, houten stok, waarmee ze – ze had een zachte stem – om stilte maande of een plaats aanwees op de kaart van Israël. Zeer goed herinner ik me haar vertelling over de Barmhartige Samaritaan. Die maakte diepe indruk op mij door de ernst waarmee ze vertelde over de barmhartigheid van Christus. Nog altijd is de weg die achter de dijk bij de zondagschool liep – een wat eenzame straat met donker struikgewas – voor mij de weg waar de barmhartige Samaritaan zich bekommerde om de door struikrovers overvallen man. Altijd versnelde ik mijn pas enigszins als ik alleen over die weg huiswaarts ging.

Juf van den Herik komt niet voor in de jaarverslagen van 2018 of in de kronieken van de 21ste eeuw. Maar zij heeft aan vele kinderen het Evangelie verteld. Zij is één van de onderwijzers en onderwijzeressen die voor talloos vele kinderen tot eeuwige zegen zijn geweest. Meer dan door theologen is ons land gekerstend door zondagschooljuffrouwen als juf Van den Herik. Zij heeft het

mosterdzaadje gestrooid en het is hier en daar een bloeiende gaard geworden. Moge zij nu zelf in Gods bloeiende gaarde Zijn barmhartig aangezicht aanschouwen.